

kommande høiere Embedsmænd, men hele dette Spørgsmaal om Antagelse af nye Personer paa længere Tid, har jo efter hele den Maade, hvor paa Forholdet stiller sig, ikke nogen stor Interesse. Der er med Hensyn til disse Tillæg til Medhjælpsnummere kun et eneste Punkt, jeg skal berøre. Jeg veed ikke, om dog ikke den ærede Ordfører efter nærmere Overveelse skulde sige sig opfordret til den Generalforsamling at anbefale Thinget at fravige den noget hårde Indstilling, hvorved det er foreslaaet at negte de 200 Rd. til en Mand, der fungerer som Kontorchef. Sagen er netop den, at han vel fungerer som Kontorchef, men han er ikke Embedsmænd i det Grunde til, at Forslaget er fremkommet her. Det er altså en særegen Stilling, hvori denne Mand staar; hans Forhold ere eiendommelige, og naar der skal være Spørgsmaal om at komme ham til Hjælp paa nogen Maade, maa det netop ske gjennem disse Medhjælpsnummere. Det vilde være meget haardt, mine Herre, om man under disse Forhold ikke vilde unde ham de 200 Rd. Han staar paa en forholdsmaasig lav Løn; han udfører det, som ellers er Kontorchefens Embede, men han er ikke Kontorchef, og han er en særdeles dygtig og nidkær Mand. Han har som den ærede Ordfører fremhævede, indtil for nogle Aar siden haft et Honorar, men mistede det, fordi Forretningerne bleve ordnede paa en anden Maade. De 250 Rd., han saaledes havde, ere gaaede fra ham, og der var derfor ved denne Leilighed Spørgsmaal, om man ikke vilde unde ham disse 200 Rd. Der er Stedet, hvor Forslaget maatte bringes frem, thi han var som sagt ikke Embedsmænd. Det er selvfølgelig et Spørgsmaal, hvor jeg ikke kan Andet end henstille Sagen til det ærede Udvalg og til Thinget, og bede den ærede Ordfører dog endnu engang overveie, om det virkelig ikke er altfor haardt at inddrage disse 200 Rd. — Med Hensyn til de andre Bemærkninger, den ærede Ordfører gjorde, skal jeg kun et Dieblit dyale ved Spørgsmaalet om, hvorledes det Deficit, der under andre Omstændigheder kunde være fremkommet paa Finantslovsforlaget, efter min Mening vilde have været at dække. Det vil jo erindres, at Finantslovsforlaget blev forelagt med et Overskud, og det vil vides, at det nu foreligger med et Overskud. Men det vil ogsaa erindres, at jeg for længe siden udttryktelig har taget det Forbehold, at dersom der, hvad jeg allerede dengang vidste, vilde ske, fremkom Forslag om større Bevillinger til offentlige Arbeiders Fremme, vilde jeg ansæ det for rigtig, saafremt det hele Finantsoverslag krævede det, at foreslaa en Forgøelse af Tilskudet fra Statsaktiverne. Saaledes, som man nu kan overse den hese Status, efter den Stilling, hvori Finantslovsforlaget nu er, har jeg imidlertid ikke troet det nødvendigt i Denhold til dette Forbehold at foreslaa yderligere Tilskud fra Statsaktiverne. Hvad Kassebeholdningen angaar, er den ganske vist ikke ringe, men det maa dog ikke overses, at den gaar

over med en ganske særegen Servitut, som ikke er udflygt i Løst, men i Ord, idet det nemlig, uden at der i Bevillingen er optaget nogen særlig Løstbevilling, er bestemt, at Finanterne i det Aar, 1873—74, der nu er begyndt, skulde udrede den Del af de for 1872—73, bevilgede Jernbaneudgifter, som ikke endnu maatte blive anvendte i Aar — naar jeg siger i Aar, mener jeg naturligvis i Supplementperioden til Aaret, 1872—73.

Nasmussen: Der er et Punkt i Betænkningen paa Finantsloven, som jeg kunde ønske at omtale med et Par Ord, jeg oversaa det ved Sagens 2den Behandling. Der findes nemlig anført i Betænkningen under Nr. 9 til § 2, at det paatænkes at gjøre et Forsøg paa at afhænde Fællesmosen og Grundholmen paa Ods herreds Gods, efter at der i Løbet af det sidste Aar er foretaget en Udbygning og Regulering af det gennem Moserne førende Vandløb. Jeg tror, at hvis det skulde blive Tilfældet, at denne Mose blev solgt, vilde det møde en meget stor Uvillie, navnlig hos Beboerne i Ods herred. Sagen er nemlig den, at Fællesmosen næsten er den eneste Løvmose, der er i hele Ods herred, det vil sige, den eneste Løvmose af noget Omfang. Der er vel nogle andre mindre Moser paa Bøndernes Lodder, men de ere saa smaa, at Cierne kun tilbøls kunne hjælpe sig selv dermed, medens Andre ikke kunne faae Løvmose derfra. Jeg tror derfor, at det vilde være meget uheldigt, hvis denne Mose blev solgt, idet det da vilde være uanseligt for Beboerne at skaffe sig den fornødne Løvmose til Brændsel, da man nemlig ikke har nogen Sikkerhed for, at der, naar Mosen gik over i en Privatmands Eie, vilde blive solgt Løvmose derfra, saaledes som det nu er Tilfældet, saalænge Regjeringen eier den. Saavidt jeg hørte, da jeg var hjemme i Naasten, anerede man endog Frygt for, at denne Mose, hvis den gik over til en enkelt Mand, navnlig en større, mulig kunde blive opdyrket, og dette vilde være endnu meget større Tab for de Mange, der faae Brændsel fra denne Mose, hvilket er Tilfældet med Beboerne fra hele Ods herred, ja endog fra Nykjøbing By. Endvidere bliver der solgt en Mængde Løvmose fra denne Mose, nemlig til Husmænd, som derved blive satte i Stand til at holde en Ko, hvad de ellers ikke vilde kunne. Af disse Grunde tror jeg, at det vilde vække megen Uvillie, ja, jeg kan gjerne sige en meget stor Behyring, dersom denne Eiendom skulde blive solgt. Saavidt jeg huster, var der ogsaa for flere Aar tilbage Tale om at sælge denne Mose, og det forekommer mig ganske vist, at jeg selv har understrevet et Andragende, som gik ud paa at bede om, at den ikke maatte blive solgt. Jeg vilde derfor meget henstille til den høitævede Minister, om han ikke vilde lade Sogneraadet, Amtsrådet og Byraad høre, forinden Afhændelsen sker, thi jeg tror da, at den høitagne de